

A Törless-ciklusból

Törless utazik

*A vonatról leszállsz, furcsa ez a hely.
Az állomásbódé falán cirkuszi plakát.
Nézd, az elefánt fejére szögelték!
A torony ablaka helyén beszakadt.*

*Ez mindig furcsa hely volt számodra.
A vonaton. Iskolásnak néztek. Mappád
borítóján festett kezek. Zöldek és kékek.
Próbálták megfogni őket. Figyeltek.*

*A bőröndöd közepén púpos volt.
Nem találták ki, mi lehet benne.
Azt mondtad, a táskád lenyelte
a földgömb felét. Ott most sötét van.*

*Most engem is próbálsz bevetni.
Mondtam neked, biztos nem kígyó
vagy kalap, ezt mondd a hercegnek.
Törless, középiskolába mentél.*

Törless elbújik

*Látom, most elbújysz, jól van, hangosan
azt mondom, hol vagy Törless, miközben
a lépcső köréd csavarodik és tényleg el-
hiszem, nem látlak. A lépcső alatt mégis*

*hallok valami szót, megtudom, hogy
valakinek az fáj, aztán mégsem: az jó.
A lépcsőkről hallottam mendemondát,
a szegecseket hagyták csorbítatlanul*

*kifelé állni, Törless, kérlek, nézz fel!
Felnézel, aztán lelkesen felelsz.
Mint egy emlékhely –. Sokan vannak.
Egy-egy szegecs, egy-egy fejfát állít.*

*Nem hiszek neked, nem hiszek neked,
mondogatom, megint becsapsz. Aztán
megfogod a nadrágom szárát, lebúzod
a kezem. Hozzád bújva látok mindent.*

Törless kitalálja

*Az ebédlőből kifelé jövet meg-
állok a telefonos szekrénynél.
A lépcső alatt hanyatt fekszel.
Sáros cipőd a falhoz rúgva áll.*

*Egy félig felbontott csoki nyúl
a kezvedben, nyakadban fehérgallér,
úgy nézel ki, mint aki
ministránsfiúnak készül.*

*Kicsi lett a zakóhoz, mondtad,
egyél nyugodtan, nekem nem
kell, majd valami levélfélét
búztál elő a zsebedből, nézted,*

*a szegre felakasztottad, újra
nézted az átszúrt betűket,
valahogy kitaláltad, aztán
próbáltad eljátszani.*

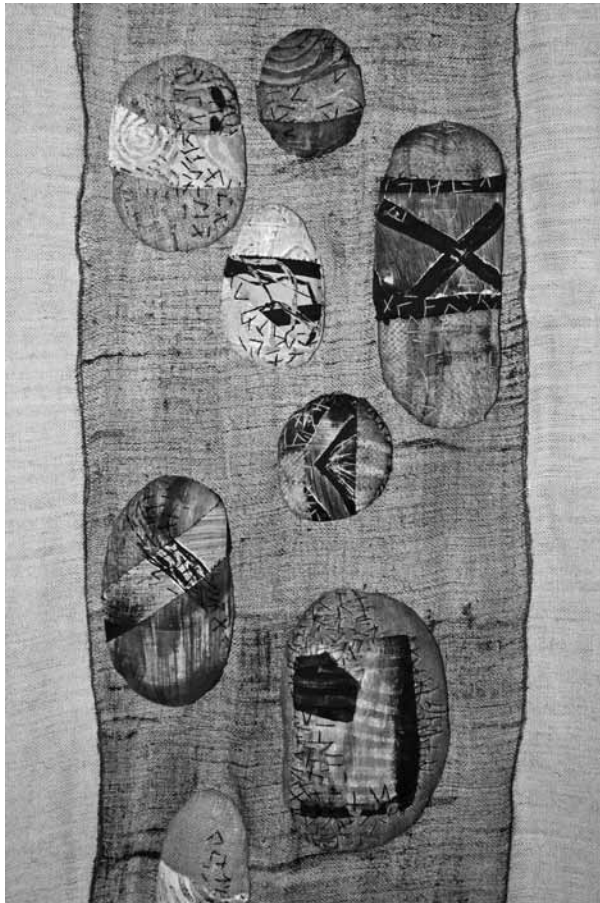
Törless kérdése

*A radiátorból a megperzselt por szagát
érezem, miközben a két ágyat a falhoz
toljuk, hogy felnézzünk az ablakon át
önmagunkra és a kéklő égre, Törless.*

*Felém fordulsz, nyafogva kérdezed:
„Miért vagyok kíváncsi és utálatos?
Lefekszem veled is az ágyban, meg-
kérdézi, jól csinálja, tetszik nekem?”*

*Ilyenkor a radiátorra támaszkodom,
és számolom a lebullott dióleveleket
az ablakból, ahogy a perceket veled.
Lemerül az elemlámpája, néz engem.*

*Aztán az ágy alá rúgott szőnyeget
szorogatom, ahogy most kezedet.”
Lebúzom az ágyról a kispárnát,
a kezébe nyomom és elfordulok.*

NAGYPÁL ISTVÁN (1987) 2009-ben diplomázott a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem kommunikáció és médiatudomány szak, vizuális kommunikáció szakirányán.